

บทที่ 6

ปัญหาผลกระทบและความขัดแย้งที่เกิดจากการใช้อำนาจของนักรการเมือง

การใช้อำนาจของนักรเมืองต่อการเสนอข่าวของ อ.ส.ม.ท. ก่อให้เกิดความขัดแย้งระหว่างกลุ่มบุคคลต่าง ๆ คือระหว่างนักรเมืองกับนักรเมืองฝ่ายค้าน นักรเมืองกับพนักงาน อ.ส.ม.ท. โดยเฉพาะอย่างยิ่งพนักงานด้านข่าว ตลอดจนระหว่างพนักงาน อ.ส.ม.ท. ด้วยกันเอง และ อ.ส.ม.ท. กับประชาชน ซึ่งความขัดแย้งระหว่างกลุ่มบุคคลต่าง ๆ นี้มีความรุนแรงไม่เท่ากัน

ความขัดแย้งระหว่างกลุ่มและระดับของความขัดแย้ง

ความขัดแย้งระหว่างนักรเมืองกับนักรเมืองฝ่ายค้าน

ความขัดแย้งระหว่างกลุ่มบุคคล 2 กลุ่มนี้จะไม่รุนแรง เพราะต่างก็รู้บทบาทและอำนาจหน้าที่ซึ่งกันและกัน

ร.ต.อ.เจสสิม อยู่บำรุง ให้อัฒนาศัยเมื่อ 17 สิงหาคม 2531 ว่า "...จังหวะในการเมืองขณะนั้น ให้อัฒนาศัยบทยทศกัณท์ ผมก็ต้อเล่น จะเล่นบทยลัษณ์ ราม เช่นขณะนี้ได้ไ้อ่างไร เมื่อเป็นทศกัณท์ เป็นยัษณ์ ให้อัฒนาศัยบทยทศกัณท์ก็ต้อเล่น ให้อัฒนาศัยบทยทศกัณท์ก็ต้อเล่น..." (ดูภาคผนวกหน้า 143)

สำหรับนักรเมืองฝ่ายค้านที่ไม่สามารถออกข่าวในสื่อของ อ.ส.ม.ท. หรือถูกโจมตีโดยสื่อของ อ.ส.ม.ท. จะใช้วิธีการแถลงข่าวต้อสื่ออื่น โดยเฉพาะหนังสือพิมพ์ ว่าไม่ได้รับความเป็นธรรม อ.ส.ม.ท. ไม่เสนอข่าวฝ่ายค้านหรือเสนอไ้อย หรือเสนอแต่ภาพ ไม่ออกเสียง หรือไ้อ่างมากที่สุดนักรเมืองฝ่ายค้าน

ก็จะนำเรื่องไปพูดในที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎร เรียกร้องรัฐบาลให้ อ.ส.ม.ท. วางตัวเป็นกลาง เพื่อให้พนักงานเมืองฝ้ายค้ำออกข่าวทางสื่อของ อ.ส.ม.ท. ได้

สาเหตุที่ความขัดแย้งระหว่างพนักงานเมืองกับพนักงานเมืองฝ้ายค้ำมีระดับความรุนแรงเท่า ๆ กัน เป็นเพราะพนักงานเมืองมีโอกาสสลับกันเป็นรัฐบาลและเป็นฝ้ายค้ำได้เท่า ๆ กัน วันนี้เป็นฝ้ายค้ำ วันหน้าอาจเป็นรัฐบาลก็ได้ นอกจากนี้บรรดาพนักงานเมืองยังมองว่าการเป็นพนักงานเมืองฝ้ายรัฐบาลย่อมมีสิทธิใช้เครื่องมือของรัฐบาลได้ ดังนั้นพนักงานเมืองฝ้ายค้ำจึงมองว่าวันนี้เป็นพนักงานเมืองฝ้ายค้ำใช้ อ.ส.ม.ท. เป็นเครื่องมือไม่ได้ แต่ถ้าวันหน้าเป็นรัฐบาลตนเองก็จะได้ใช้เครื่องมือนี้เหมือนกัน

นายถาวร นาคุบุตร กล่าวว่ "ใครมาเป็นรัฐบาลก็ต้องใช้สื่อของรัฐบาล เพื่อเผยแพร่นโยบายของรัฐบาลเองให้มากที่สุด"

น.ส.เยาวลักษณ์ เขียววิญญ์แก้ว กล่าวว่ "...แต่ก็แปลกที่พอฝ้ายค้ำได้เป็นรัฐมนตรี เขาก็ทำเหมือนกับรัฐมนตรีคนเดิมเคยทำ... เพราะฉะนั้น พนักงานเมืองทุกคนรู้บทบาทของกันอยู่ และรู้ว่าจะใช้ อ.ส.ม.ท. ให้เกิดประโยชน์ได้ยังไง... การที่จะเปลี่ยนคอนเซ็ปต์ [concept] นี้คงทำไม่ได้ เพราะเคยทำข่าวพนักงานเมืองฝ้ายรัฐบาลตำแหน่งรองโฆษกรัฐบาล ซึ่งเคยเป็นอาจารย์ เป็นนักวิชาการมาก่อน พอถามคำถามในประเด็นที่ลึกกว่าที่แถลงข่าว เพราะเรามีข้อมูลมาอีกอย่าง เขาบอกว่าคำถามอย่างนี้ไม่ได้ คุณทำข่าวเท่าที่ผมแถลง อย่างถามผมอย่างนี้ จึงเห็นได้ว่าแม้แต่นักวิชาการเอง พอมาอยู่ในฐานะเป็นพนักงานเมืองฝ้ายรัฐบาลก็ยังคิดอย่างนี้"

ความขัดแย้งระหว่างนักรการเมืองกับพนักงาน อ.ส.ม.ท.

โดยทั่วไปแล้ว สัมพันธภาพระหว่างนักรการเมืองกับนักข่าวค่อนข้างจะมีความใกล้ชิดสนิทสนมกัน ไม่ว่าจะเป็นนักรการเมืองที่มาจาก การแต่งตั้งหรือมาจากการเลือกตั้ง ทั้งนี้เพราะงานและหน้าที่ของแต่ละฝ่ายต่างก็เอื้อประโยชน์ต่อกัน โดยนักรการเมืองเป็นแหล่งข่าวที่สำคัญของนักข่าว ในขณะที่นักข่าวเป็นผู้เผยแพร่ผลงาน ความคิดเห็น นโยบาย ชื่อเสียงและหน้าตาของนักรการเมืองให้เป็นที่รู้จักของประชาชน ซึ่งส่งผลให้เกิดการยอมรับนักรการเมืองผู้นั้น ดังทฤษฎีว่าด้วยการครอบงำ (Hegemony) โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักรการเมืองที่มาจาก การเลือกตั้ง การยอมรับของประชาชนเป็นสิ่งชี้เป็นชี้ตายของความเป็นนักรการเมือง ดังนั้น การมีสัมพันธภาพที่ดีต่อสื่อมวลชนหรือนักข่าวจึงเป็นสิ่งจำเป็น นอกจากนี้ จากการที่นักรการเมืองกับนักข่าวมีเวลาพบปะพูดคุยกันมาก นับตั้งแต่ นักรการเมืองสมัครรับเลือกตั้งไปจนกระทั่งการหาเสียง ซึ่งนักข่าวต้องติดตามท้าวข่าวเพื่อคาดการณ์ผลการเลือกตั้ง และเมื่อนักรการเมืองได้รับเลือกตั้งก็ยิ่งมีความใกล้ชิดกันในการปฏิบัติหน้าที่ของนักรการเมืองและนักข่าว ทั้งที่รัฐสภาและที่อื่น ๆ อีกหลายสมัยหลายปี จนกระทั่งนักรการเมืองได้ดำรงตำแหน่ง เลขานุการรัฐมนตรีหรือรัฐมนตรี ซึ่งอาจมีนักรการเมืองบางคนทำตัวห่างเหินกับนักข่าวไป แต่ส่วนใหญ่ยังสนิทสนมกัน เพราะการเลือกตั้งมีวาระ เมื่อหมดวาระ ตำแหน่งต่าง ๆ ของนักรการเมืองก็หมดไป กลายเป็นนักรการเมืองที่ต้องสมัครรับเลือกตั้งและต้องหาเสียงอีก

จากเหตุดังกล่าว จึงนับได้ว่าสัมพันธภาพระหว่างนักรการเมืองกับนักข่าวมีความใกล้ชิดสนิทสนมกันค่อนข้างมาก ในลักษณะที่เท่าเทียมกันและโน้มเอียงไปในทางที่นักรการเมืองเอื้ออกเอื้อใจนักข่าว ยกเว้นนักข่าวที่เป็นสื่อมวลชนของรัฐ กับนักรการเมืองที่เป็นรัฐมนตรีควบคุมหน่วยงานนั้น ซึ่งรวมถึงนักข่าว อ.ส.ม.ท. ทั้งนี้เพราะฐานะของทั้ง 2 ฝ่ายเปลี่ยนไป จากฐานะของนักรการเมืองกับนักข่าว กลายเป็นผู้บังคับบัญชากับผู้ใต้บังคับบัญชา นักรการเมืองกลายเป็นผู้ออกคำสั่ง ในขณะที่นักข่าวปรับตัวเป็นผู้รับคำสั่งจากนักรการเมืองไม่ค่อยได้ นอกจากนี้ นักข่าวส่วนใหญ่ไม่ว่าจะจบสาขาวิชาใด เมื่อเป็นนักข่าวแล้วมักมีอุดมการณ์

ซึ่งเกิดจากการครอบงำโดยสังคมของนักข่าว เมื่อถูกนักการเมืองสั่งงาน
 ในลักษณะที่ขัดต่ออุดมการณ์ จึงมักเกิดปัญหาความขัดแย้งกับนักการเมืองที่กลายมา
 เป็นผู้บังคับบัญชา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการสั่งการนอกระบบ และการสั่งการ
 เพื่อให้ อ.ส.ม.ท. เสนอข่าวที่เป็นประโยชน์ทางการเมืองสูงสุดต่อรัฐบาล
 นักการเมืองฝ่ายรัฐบาล และพรรคการเมืองฝ่ายรัฐบาล ทำให้ผู้ปฏิบัติงาน
 รู้สึกว่าตัวเองถูกบังคับให้ทำในสิ่งที่ขัดแย้งกับอุดมการณ์ของอาชีพหรือวิชาชีพ
 ที่ได้รับมา และรู้สึกแปลกแยกจากเพื่อนร่วมอาชีพ เพราะมีการปฏิบัติตนและ
 การปฏิบัติงานที่ไม่เหมือนเพื่อน ๆ นักข่าวคนอื่น ทำให้รู้สึกว่าตัวเองไม่มี
 ศักดิ์ศรี ดังนั้น นักข่าว อ.ส.ม.ท. บางคนจึงเกิดปฏิกิริยาต่อคำสั่งของนักการเมือง
 ตั้งแต่รู้สึกอึดอัดคับข้องใจอยู่คนเดียว บางคนระบายความอึดอัดกับเพื่อนร่วมงาน
 บางคนมีการโต้แย้ง และบางคนถึงกับไม่ยอมปฏิบัติตามคำสั่ง แต่ก็มีบางคนเช่นกัน
 ที่ไม่รู้สึกละเลย ซึ่งปฏิกิริยาที่เกิดขึ้นเหล่านี้ถ้าถึงกับแสดงออกมา
 ตั้งแต่การระบายกับเพื่อนร่วมงานไปจนถึงกับไม่ยอมปฏิบัติตามคำสั่งแล้ว
 ผลร้ายย่อมเกิดขึ้นต่อตำแหน่งหน้าที่การงานของพนักงานผู้นั้นได้ นับเป็นความ
 ขัดแย้งในระดับรุนแรง

อย่างไรก็ตาม เป็นที่น่าสังเกตว่าถึงแม้นักการเมืองหลายคน
 จะใช้อำนาจต่อการเสนอข่าวของ อ.ส.ม.ท. แต่ถ้าการใช้อำนาจนั้นไม่ลง
 ถึงตัวผู้ปฏิบัติงาน ความขัดแย้งจะไม่เกิดขึ้น เพราะการใช้อำนาจลักษณะนี้เพียงแต่
 ก่อให้เกิดความรู้สึกอึดอัดต่อผู้ปฏิบัติงาน แต่ไม่ถึงกับมีปฏิกิริยาแสดงออกมา
 และในช่วงของการใช้พระราชกฤษฎีกาจัดตั้ง อ.ส.ม.ท. พ.ศ. 2520 มีนักการเมือง
 เพียง 2 คนเท่านั้นที่เกิดความขัดแย้งกับพนักงาน อ.ส.ม.ท. อย่างรุนแรง คือ
 นายคูลิต ศิริวรรณ และ ร.ต.อ.เฉลิม อยู่บำรุง ถึงขั้นสั่งสอบสวนและย้ายพนักงาน

ทางด้านนักการเมือง ไม่มีใครยอมรับว่ามีความขัดแย้งกับพนักงาน
 อ.ส.ม.ท. เพราะนักการเมืองถือว่าการดำรงตำแหน่งถึงรัฐมนตรีหรือประธาน
 คณะกรรมการ อ.ส.ม.ท. ไม่คู่ควรจะเป็นคู่กรณีขัดแย้งกับพนักงานซึ่งถือว่าระดับชั้น
 ต่างกันมาก ดังนั้นไม่ว่าจะมีการดำเนินการอย่างไรกับพนักงาน อ.ส.ม.ท. เมื่อมีการ

ถามนักการเมืองจะได้รับคำตอบว่าไม่รู้เรื่อง พนักงานระดับนี้ ผู้อำนวยการ อ.ส.ม.ท. มีอำนาจดำเนินการ หรือเป็นอำนาจของคณะกรรมการ อ.ส.ม.ท. ไม่เกี่ยวกับ รัฐมนตรี และเมื่อถามว่ารัฐมนตรีเป็นคนสั่งให้ผู้อำนวยการ อ.ส.ม.ท. ดำเนินการ ราชหรือไม่ จะได้รับคำตอบจากนักการเมืองว่าไม่ได้สั่ง เป็นเรื่องการทำงานภายใน อ.ส.ม.ท. ผู้อำนวยการ อ.ส.ม.ท. เห็นเหมาะสมอย่างไรก็ดำเนินการ และไม่ต้อง แจ้งรัฐมนตรี

ร.ต.อ.เฉลิม อยู่บำรุง ตอบคำถามผู้สื่อข่าวเมื่อ 29 พฤศจิกายน 2532 หลังจากมีข่าวว่าจะย้าย นางดวงใจ มหารักษ์กะ ให้พ้นจากตำแหน่งหัวหน้าแผนกข่าว การเมือง ฝ่ายข่าวโทรทัศน์ สำนักข่าวไทย ว่า "...อำนาจการแต่งตั้งโยกย้าย ระดับ 6 ลงมาเป็นอำนาจของผู้อำนวยการ ส่วนระดับ 7 ขึ้นไปแม้ตนจะรับผิดชอบอยู่ แต่ก็ยังเป็นอำนาจของคณะกรรมการ อ.ส.ม.ท...." (ดูภาคผนวกหน้า 144)

ในกรณีที่เกิดความขัดแย้งกันขึ้น ทั้งนักการเมืองและผู้บริหาร อ.ส.ม.ท. ซึ่งรับใช้นักการเมือง จะช่วยกันปฏิเสธข่าวการย้ายพนักงานเพื่อปกป้อง ตัวนักการเมือง และยืนยันไม่มีการเอาความผิดกับพนักงาน

ร.ต.อ.เฉลิม อยู่บำรุง ยืนยันเมื่อวันที่ 29 พฤศจิกายน 2532 ว่า "...ถ้าหากมีคำสั่งที่ตนย้าย นางดวงใจ จริง ตนจะลาออกบ่ายวันนี้เลย..." (ดูภาคผนวกหน้า 144)

นายถวัลย์ศีกดิ์ สุขะวรรณ ผู้อำนวยการสำนักข่าวไทย แถลงเมื่อ 30 พฤศจิกายน 2532 ว่า "...จะไม่มีการเอาผิดพนักงานฝ่ายข่าวโทรทัศน์ที่ ท้าหนังสือให้ทบทวนการเสนอข่าว เพราะถือว่าเป็นการแสดงความคิดเห็นของ ผู้ร่วมงาน...กรณีมีข่าวจะมีการโยกย้าย นางดวงใจ มหารักษ์กะ หัวหน้าแผนกข่าว การเมือง ฝ่ายข่าวโทรทัศน์นั้น ตนขอยืนยันได้ว่าไม่มีการโยกย้ายใด ๆ ทั้งสิ้น..." (ดูภาคผนวกหน้า 145)

อย่างไรก็ตาม หลังจากการปฏิเสธข่าวการโยกย้ายไม่นาน คำสั่งโยกย้าย ก็มีขึ้น และหลังจากมีคำสั่งโยกย้ายแล้ว ผู้บริหาร อ.ส.ม.ท. ที่รับใช้นักการเมือง ก็ออกมายืนยันว่าเป็นการโยกย้ายตามปกติ นักการเมืองไม่มีส่วนรู้เห็น

นายราชันย์ สุเชิน ผู้อำนวยการ อ.ส.ม.ท. แถลงเมื่อ 7 กันยายน 2533 ภายหลังจากออกคำสั่งย้าย น.ส.เยาวลักษณ์ เชิญขวัญแก้ว ว่า "...เป็นการโยกย้าย ที่ทำกันอยู่ตามปกติ และเพื่อความก้าวหน้าของพนักงานระดับล่าง อีกทั้งรัฐมนตรี ที่กำกับดูแลงานของ อ.ส.ม.ท. ก็ไม่ได้รู้เห็นหรือเข้ามาก้าวล่วงแต่อย่างใด... เพราะ ร.ต.อ.เฉลิม ไม่เคยเซ็นคำสั่งย้ายพนักงาน อ.ส.ม.ท.คนใด..." (ดูภาคผนวกหน้า 146)

นายดุสิต ศิริวรรณ กล่าวว่า "...ไม่เคยก้าวล่วงการทำงานของผู้อำนวยการ อ.ส.ม.ท. เลย ให้อิสระอย่างเต็มที่...ไม่เกิดความขัดแย้งกับใคร เพราะไม่ถือประโยชน์ส่วนตัว และปฏิบัติตามระเบียบตามขั้นตอน...แต่ก็ไม่ได้สนิทสนมกับใครเป็นพิเศษ นอกจากบางคนที่อยู่จักกันมาก่อน และก็ไม่ขัดแย้งกับใคร เพราะไม่เคยสั่งงานโดยตรงกับพนักงาน ไม่ใช้หน้าที่ของรัฐมนตรี..."

ดร.สมศักดิ์ ชูโต กล่าวว่า "...ไม่เคยสั่งให้เสนอข่าวสนับสนุนใคร เพราะเขามีหน้าที่ตามกฎหมายอยู่แล้ว และไม่เคยมีปัญหาขัดแย้งกับใครใน อ.ส.ม.ท."

สำหรับทางฝ่ายพนักงาน อ.ส.ม.ท. มีปฏิกริยาหลายระดับตั้งแต่อึดอัดใจ ไปจนถึงขั้นเกิดความขัดแย้ง

นายถาวร นาคบุตร ซึ่งเป็นผู้ปฏิบัติงานตามคำสั่งอย่างเคร่งครัดตลอดมา กล่าวว่า "...ตัวเราเองบางครั้งก็ไม่ได้มีความสุขกับคำสั่ง แต่เราก็ต้องทำ เราเป็นพนักงานภายใต้กำกับของรัฐบาล เราต้องมีวินัย..."

นางดวงใจ มหารักขกะ ซึ่งเคยถูกตั้งกรรมการสอบในปี 2519 และมีความรู้สึกอึดอัดต่อการใช้อำนาจของนักการเมืองหลายสมัยจนกระทั่งถูกย้ายในปี 2533

กล่าวว่า "บางทีทนไม่ได้ก็แกล้งลาป่วย เพราะเรารู้สึกว่าเราเสียศักดิ์ศรี เราเป็นนักข่าว เราน่าจะถามคำถามของเราเองเหมือนนักข่าวรุ่นพี่ ๆ ที่เขาเก่ง ...ผู้บังคับบัญชาระยะหลัง เบียงเบน เราเป็นหัวหน้า เขามีความคิดว่าเรา จะเอาความคิดของเราไปใส่กับลูกน้อง แต่จริง ๆ แล้วนักข่าวรุ่นใหม่เขาแรงกว่าเรา เขา [ผู้บังคับบัญชา] สั่งให้เราไปพูดกับลูกน้อง เราก็พูดไม่ได้ เราบอกผู้ใหญ่ ไปว่าเขาทำผิด ผู้ใหญ่เลยไม่ค่อยไว้วางใจ เป็นประเด็นที่ทำให้ถูกย้าย... รับคำสั่งมา แล้วส่งลูกน้องต่อ เคยเจอคำถามว่า ทำไมต้องทำอย่างนั้น ก็บอกว่า ไม่รู้เหมือนกัน จริง ๆ แล้วเราก็ไม่เห็นด้วย แต่เราเป็นที่รีของรัฐบาล ต้องทนทำ ยุคนี้อย่างนี้ ยุคหน้าอาจดีขึ้น เขาสั่งมาถ้าไม่ทำมันจะมีปัญหา ถ้าช่องว่าง ถามหัวหน้าฝ่าย ลูกน้องก็ไปถาม หัวหน้าฝ่ายก็บอกให้เราทำความเข้าใจกับลูกน้อง เราก็บอกว่า เราพยายามแล้ว เขาก็เลยมองว่าเราสนับสนุนนักข่าวให้หัวแข็ง ก็เลยถูกย้ายทั้งหัวหน้าทั้งลูกน้อง "

น.ส. ยาวลักษณ์ - วิทยุวิทยุแก้ว ซึ่งเคยโต้แย้งคำสั่งของนักการเมือง ดังข้อมูลในบทที่ 5 และถูกย้ายในปี 2533 กล่าวว่า "ทำให้รู้สึกอึดอัดใจในการทำงาน เป็นสิ่งที่ขัดต่ออุดมการณ์ที่เราเรียนมาว่าควรจะเสนอข่าวทั้ง 2 ด้านให้ผู้รับสาร เป็นผู้ตัดสินใจ เพราะเพื่อนนักข่าวคนอื่นที่อยู่หนังสือพิมพ์เขาเสนอข่าวนั้นได้ แต่เราเสนอไม่ได้... เคยเข้าไปพูดคุยกับผู้บริหารว่าน่าจะออกข่าวฝ่ายค้านได้บ้าง บางครั้งหยิบข่าวเข้าไปพูดว่าข่าวนี้น่าจะออกได้ แต่เขาไม่ยอม... เคยเจอรัฐมนตรี พูดกันเรื่องที่เขาห้ามเสนอข่าว ก็ถามเขาว่าทำไมเสนอไม่ได้ เราเป็นสื่อมวลชน ควรเสนอข่าวให้ประชาชนได้รับรู้ทั้ง 2 ด้านไม่ใช่เสนอแต่รัฐบาลฝ่ายเดียว... ก็รู้สึกว่าเขาไม่พอใจเรา เขารู้สึกว่าเราทำตัวไม่เหมาะสมกับการเป็นพนักงาน รัฐวิสาหกิจ... เคยมีปัญหาว่าผู้อำนวยการ อ.ส.ม.ท. ซึ่งเป็นลูกพรรคของเขา เอาข่าวมาให้เสนอ เราก็มาติดต่อ เป็นข่าวที่ชี้แจงตอบโต้ข่าวหนังสือพิมพ์ฉบับนั้น [หนังสือพิมพ์มติชนรายวัน] เราก็ตัดสินใจที่ด่าออกไป เพราะเราคิดว่าไม่ควรใช้ข่าว อ.ส.ม.ท. ไปด่ากับหนังสือพิมพ์ เขาก็ไม่พอใจมากที่เราไปติดต่อข่าวของเขา... หลายครั้งเราเสนอความคิดเห็นที่ไม่เห็นด้วยกับการกระทำหรือความคิดเห็น ของเขา... จึงคิดว่า ประเด็นที่เราไม่สนองนโยบายของเขาอย่างเต็มที่ ทำให้ถูกย้าย

เขาต้องการคนที่รับใช้เต็มที่ ส่งงานแล้วต้องทำตามทันที ไม่ต้องถามหรือค้าน... ก็ต้องยอมรับความเจ็บปวด แต่ยิ่งดีที่ว่าเราทิ้งความคิด ทิ้งอุดมการณ์ เพราะยังรู้สึก ภูมิใจตัวเราอยู่ ก็ต้องทำอะไรอีก มันดีที่ว่าเรายังคงอยู่ในตำแหน่งแต่ไม่เหลืออะไร ที่เป็นของเรา"

สำหรับพนักงาน อ.ส.ม.ท. ที่ปฏิบัติตามคำสั่งด้วยความเต็มใจ ไม่รู้สึก อึดอัดก็มีอยู่มาก

นายอนุวัตร ชินพิริยะ กล่าวว่่า "ก็มีที่ไม่เห็นด้วย แต่โดยหน้าที่ เราก็ปฏิเสธไม่ได้ แต่ก็ยังไม่รู้สึกอึดอัด... เราต้องยอมรับว่ามันเป็นคำสั่ง เป็นเรื่องของผู้บังคับบัญชา... ถ้าเขาแรงมาเราก็ต้องปรับตัว เขาสั่งให้ทำอะไร เราก็ทำ ก็แค่นั้นเอง"

ความขัดแย้งระหว่างนักรการเมืองฝ่ายค้านกับนักข่าว อ.ส.ม.ท.

ตั้งที่ได้กล่าวแล้วว่าสัมพันธภาพโดยทั่วไประหว่างนักรการเมืองกับนักข่าว อยู่ในลักษณะค่อนข้างมีความใกล้ชิดสนิทสนมกัน มีความเท่าเทียมกันที่นิยมเอียงไปน ทางที่นักรการเมืองส่วนใหญ่นักข่าว ดั่งนั้น ถึงแม้ว่านักรการเมือง ฝ่ายค้านจะไม่มีโอกาสใช้สื่อของ อ.ส.ม.ท. หรือมีโอกาสได้ใช้น้อย เพราะบางเรื่อง ที่เป็นภารกิจของนักรการเมืองฝ่ายค้าน แต่ไม่ได้กระทบฝ่ายรัฐบาล อ.ส.ม.ท. ก็เสนอ ข่าวได้ หรือบางเรื่องที่โจมตีรัฐบาล อ.ส.ม.ท. ก็อาจเสนอข่าวได้บ้างในบางยุค บางสมัย ถึงแม้จะไม่ละเอียดหรือมีแต่ภาพกับข่าวแต่ไม่มีเสียงพูดของนักรการเมือง ฝ่ายค้าน สัมพันธภาพอันเกิดจากสถานภาพของทั้ง 2 ฝ่ายก็ยังคงไม่เปลี่ยนแปลง

นอกจากนี้ นักรการเมืองทุกคนเข้าใจดีว่าใครได้เป็นรัฐบาลก็ใช้สื่อมวลชน ของรัฐบาลให้เป็นประโยชน์ต่อฝ่ายตนอย่างเต็มที่ดังได้กล่าวมาแล้ว ประกอบกับ สัมพันธภาพที่ดีอยู่ก่อนแล้ว จึงทำให้ไม่เกิดความขัดแย้งระหว่างนักรการเมืองฝ่ายค้าน

กับพนักงาน อ.ส.ม.ท. ที่ปฏิบัติงานด้านข่าว แต่อาจมีบ้างในรูปของการเยาะเย้ย
 ทานองกระเซ้าเย้าแหย่ว่าข่าวนี้ อ.ส.ม.ท. คงทำไม่ได้ หรือทำข่าวไปก็ไม่ได้ออก
 บางครั้งเป็นการแกล้งถามเพื่อจะได้พูดโจมตีนักการเมืองที่ควบคุม อ.ส.ม.ท. เช่น
 ถาปนิกข่าว อ.ส.ม.ท. ว่า รัฐมนตรีสั่งห้ามทำข่าวฝ่ายค้านหรือ หรือถามว่า
 ผู้อำนวยการห้ามทำข่าวหรือ หรือบางครั้งบอกผากข้อความนักข่าว อ.ส.ม.ท. ำให้กลับไป
 บอกผู้อำนวยการว่าออกข่าวฝ่ายค้านให้ยาวกว่าที่เคยออก ออกสั้น ๆ คนดูจะรู้เรื่อง
 ได้อย่างไร หรือให้ไปบอกผู้อำนวยการว่าให้เสียงฝ่ายค้านออกอากาศด้วย เป็นต้น

อย่างไรก็ตาม เรื่องเหล่านี้เป็นเพียงการพูดกันใบ ไม่ได้ถือเป็นเรื่อง
 จริงจัง จึงไม่นับเป็นความขัดแย้ง

นางดวงใจ มหารักขกะ กล่าวว่า "เขาก็ถามเราว่าทำไม เขา
 [ผู้บังคับบัญชา] ไม่ให้ทำข่าวหรือ เราก็อีกอีก บอกเขาว่าเป็นนโยบาย
 ไม่ใช่เรารังเกียจ ก็พยายามทำความเข้าใจกับเขา เพราะเราคิดว่าเราต้องทำงาน
 กับแหล่งข่าวเหล่านี้ต่อไป ส่วนนักการเมืองเข้ามา อ.ส.ม.ท. แล้วก็ไป
 เราทำเพื่ออนาคตของงาน หรือเพื่อตัวเอง ไม่ให้เพื่อนฝูงหรือคนอื่นมองว่า
 เราเป็นตัวรับใช้รัฐมนตรี ซึ่งเขาก็เข้าใจ แต่บางที แกล้งพูดแซวเรา"

น.ส.เยาวลักษณ์ เชิญขวัญแก้ว กล่าวว่า "เราจะถูกเยาะเย้ยเสมอว่า
 ทำข่าวเขา [นักการเมืองฝ่ายค้าน] ก็ไม่ได้ออก เราก็ต้องเฉย ๆ ไม่รู้จะพูดกับเขา
 ยังไง เราไม่กล้าบอกว่าผู้อำนวยการ หรือรัฐมนตรีสั่งห้าม เพราะกลัวเขาจะเอาคำพูด
 ของเราไปอ้างในการโจมตีผู้อำนวยการหรือรัฐมนตรีอีก"

ความขัดแย้งระหว่างผู้ปฏิบัติงานด้านข่าวของ อ.ส.ม.ท. ด้วยกันเอง

ความขัดแย้งระหว่างผู้ปฏิบัติงานด้านข่าวของ อ.ส.ม.ท. ด้วยกันเอง
 มี 2 ระดับคือระหว่างพนักงานระดับเดียวกัน และระหว่างพนักงานที่เป็นผู้บังคับบัญชา
 กับผู้ใต้บังคับบัญชา

ความขัดแย้งระหว่างพนักงานระดับเดียวกัน เท่าที่ผ่านมาไม่รุนแรง ความขัดแย้งมีตั้งแต่พนักงานที่ไม่ชอบการเอาใจนักการเมือง ไม่ยอมพูดกับพนักงานที่ประจบเอาใจนักการเมือง และที่รุนแรงที่สุดก็คือการใช้วิธีการพูดดูถูกถากถาง ซึ่งพนักงานที่ประจบเอาใจนักการเมืองจะไม่ตอบโต้ ทั้งนี้อาจจะเนื่องจากเห็นว่าเป็นตนเองไม่มีพวก เพราะพนักงานประเภทที่ประจบนักการเมืองจะมีจำนวนน้อยมาก ในฝ่ายแต่ละฝ่ายจะมีพนักงานประเภทนี้เพียง 2-3 คน

ความขัดแย้งระหว่างพนักงานที่เป็นผู้บังคับบัญชากับผู้ใต้บังคับบัญชา เป็นปัญหาที่เกิดขึ้นเฉพาะผู้บังคับบัญชาระดับสูง ซึ่งมีอำนาจในการตัดสินใจให้คุณหรือให้โทษพนักงานได้ หรือที่เรียกว่าผู้บริหารระดับสูง คือพนักงาน อ.ส.ม.ท. ระดับหัวหน้าฝ่าย (ซี 8) ขึ้นไป และความขัดแย้งที่เกิดขึ้นมีระดับความรุนแรงตั้งแต่รุนแรงน้อยไปจนถึงรุนแรงมาก ขึ้นอยู่กับการปฏิบัติตนของผู้บังคับบัญชาว่า ใช้นักการเมืองมากน้อยเพียงไร แต่ส่วนใหญ่จะมีระดับความรุนแรงไม่มาก อาจเป็นเพียงความรู้สึกของผู้ใต้บังคับบัญชาที่น้อยใจหรือผิดหวังในตัวผู้บังคับบัญชาว่าไม่ปกป้องลูกน้อง เพราะต่างฝ่ายต่างก็เข้าใจซึ่งกันและกัน คือผู้ใต้บังคับบัญชาเข้าใจว่าผู้บังคับบัญชามีความจำเป็นต้องปฏิบัติตามนโยบายหรือคำสั่งของนักการเมือง เพื่อรักษาตำแหน่งหรือเอาตัวรอด ในขณะที่ผู้บังคับบัญชาก็เข้าใจความรู้สึกของผู้ใต้บังคับบัญชาว่า ต้องการเป็นนักสื่อสารมวลชนที่ดี หรือนักข่าวที่ดี ต้องการเสนอข่าวในทุก ๆ ด้าน ต้องการให้ อ.ส.ม.ท. ได้รับค้ายกย่องชมเชย เป็นที่เชื่อถือของประชาชน และมีศักดิ์ศรี จึงไม่ได้เกิดความรู้สึกเกลียดชัง หรือรู้สึกเป็นศัตรูกับผู้ใต้บังคับบัญชา

อย่างไรก็ตาม ผู้บังคับบัญชาที่ประจบเอาใจนักการเมืองก็มีบ้าง ซึ่งผู้บังคับบัญชาประเภทนี้ต้องการความก้าวหน้าในตำแหน่งการงาน เมื่อเห็นผู้ใต้บังคับบัญชามีปฏิริยาต่อคำสั่งของนักการเมืองก็จะรู้สึกว่าผู้ใต้บังคับบัญชาเป็นพวกหัวแข็งที่จะทำให้การรับใช้นักการเมืองของตนมีปัญหา และจะส่งผลต่อความก้าวหน้าในตำแหน่งการงาน จึงเกิดความขัดแย้งในระดับ

ที่รุนแรง เนื่องจากผู้ใต้บังคับบัญชาจะรู้สึกถูกรุณเรียมผู้บังคับบัญชา ในขณะที่ผู้บังคับบัญชาก็เกลียดชังผู้ใต้บังคับบัญชา จึงไม่มีการพิจารณาความดี ความชอบในการทำงาน หรือถึงขั้นรายงานต่อนักการเมืองว่าพนักงานผู้นั้น มีปฏิกริยาต่อต้านคำสั่งของนักการเมือง เพื่อทำลายผู้ใต้บังคับบัญชาให้พ้นไป

นายถาวร นาคบุตร กล่าวว่ "ความขัดแย้งมีเป็นพัก ๆ เราก็ ทำความเข้าใจโดยบอกว่าเราเป็นสื่อของรัฐ เมื่อรัฐบาลต้องการอย่างไรเรา ต้องทำ มันเป็นคำสั่ง เราต้องมีวินัย จะเห็นด้วยหรือไม่ก็ต้องทำ เท่าที่ผ่านมา พุดกันแล้ว เขา [ผู้ใต้บังคับบัญชา] ก็ทำทุกครั้ง ถึงแม้เขาจะไม่พอใจก็ต้องปฏิบัติ"

นางดวงใจ มหารักชกะ กล่าวว่ "เคยเจอคำถามว่าทำไมต้อง ทำอย่างนั้น ก็บอกว่าไม่รู้เหมือนกัน... เขาสั่งมาถ้าไม่ทำมันจะมีปัญหา ถ้าข้องใจ ให้ถามหัวหน้าฝ่าย ลูกน้องก็ไปถาม... ก็เลยถูกย้ายทั้งหัวหน้าทั้งลูกน้อง ไม่เรียกว่าขัดแย้งกับลูกน้องนะ... กับผู้บังคับบัญชา [หัวหน้าฝ่ายข่าวโทรทัศน์] เขาเข้าใจเรา เขาอาจจะคิดเหมือนกับเราก็ได้ เขาบอกว่าทำไปเถอะ และก็ไม่ได้ ความสำเร็จที่เราบ่นไปพูดต่อเพราะรู้ว่าจะทำให้เราเสีย ตัวเขาเองก็รู้ว่าจริง ๆ ควรเป็นอย่างไร แต่เป็นสิ่งที่เขาต้องทำ เขาอยู่มานานเขารู้และเขาเข้าใจ เด็กรุ่นใหม่มาเป็นอย่างนี้ แต่เขา [ผู้บริหารระดับสูง] จะพูดกันเองว่า อย่าไปใช้คนนี้มากเพราะใช้แล้วไม่ค่อยทำ ถ้าใครทำเขาก็จะชมเชย จะให้ความ ไร่ว่างใจ แต่ผู้บังคับบัญชาระยะหลังรู้สึกเบี่ยงเบน เราเป็นหัวหน้า เขามีความคิด ว่าเราเอาความคิดของเราไปใส่ให้ลูกน้อง แต่จริง ๆ แล้วนักข่าวรุ่นใหม่เขา แรงกว่าเรา เขาสั่งให้เราไปพูดกับลูกน้อง เราก็พูดไม่ได้ เราบอกผู้ใหญ่ไปว่า เขาก็ทำถูก ผู้ใหญ่เลยไม่ค่อยไร่ว่างใจ"

น.ส.เยาวลักษณ์ เขียววิญแก้ว กล่าวว่ "จริง ๆ แล้วผู้บริหาร ระดับต่อ ๆ ขึ้นไปจากเราไม่ได้เป็นปัญหาในการเสนอข่าว เป็นเพียงตัวกลาง ที่บอกเราว่ารัฐมนตรีมีคำสั่งมา... แต่ความขัดแย้งก็มี เกิดจากเราเห็นว่า ข่าวมันน่าเสนอ ก็นำไปพูดกับผู้อำนวยการสำนักข่าวไทย หรือผู้อำนวยการใหญ่

ทำให้เขาราคาญ หงุดหงิด...เมื่อพยายามต่อสู้ให้ข่าวได้เสนอ แต่ไม่เป็นผล ก็รู้สึกเบื่อ เชิง แต่อาจจะน้อยกว่านักข่าว เพราะเราไม่ได้ลงทุนลงแรงทำข่าวมา แต่กับลูกน้อง ข่าวที่ถูกห้ามเสนอ เมื่อเรอบอกนักข่าวไปนักข่าวจะรู้สึกมาก เพราะเขาทำข่าวมาเอง ทำให้เขารู้สึกท้อ เราก็ต้องชี้แจงว่าเป็นนโยบาย เขาไม่โกรธเรา แต่โกรธระดับสูง ๆ"

ผลกระทบที่เกิดขึ้นระหว่าง อ.ส.ม.ท. กับประชาชนผู้รับสาร

เป็นปัญหาที่เกิดขึ้นเป็นครั้งคราว เพราะเมื่อใดก็ตามที่สื่อมวลชนของรัฐ โดยเฉพาะโทรทัศน์ซึ่งเป็นสื่อที่ได้รับความนิยมมากที่สุด สามารถเสนอข่าวได้ทุกด้านทุกฝ่ายอย่างกว้างขวาง หลากหลาย และตรงต่อความจริง ประชาชนผู้รับสารจะนิยมดูข่าวโทรทัศน์ช่องนั้น เพราะเป็นข่าวที่สามารถสนองความสนใจและความต้องการรับรู้ข่าวสารอย่างถูกต้องกว้างขวาง อันเป็นปกติวิสัยของสังคมปัจจุบันซึ่งเรียกกันว่าเป็นสังคมข่าวสาร แต่เมื่อใดที่โทรทัศน์ช่องใดเสนอข่าวสารได้อย่างจำกัด โทรทัศน์ช่องนั้นก็ไม่สามารถสนองความสนใจและความต้องการของประชาชนผู้รับสารได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ถ้าโทรทัศน์ช่องนั้นถูกบังคับควบคุมจากนักการเมืองให้เสนอข่าวแต่เฉพาะฝ่ายรัฐบาล ไม่ว่าจะ เป็นข่าวภารกิจและผลงานของนายกรัฐมนตรี รัฐมนตรี หรือพรรคการเมืองที่เป็นรัฐบาล ประชาชนจะไม่ดูข่าวโทรทัศน์ช่องนั้น และจะหาข่าวโทรทัศน์ช่องอื่นที่สามารถสนองความสนใจและความต้องการได้มากกว่าแทน ยิ่งถ้านักการเมืองใช้อำนาจควบคุมบังคับให้สื่อมวลชนดังกล่าวเสนอข่าวที่ไม่ตรงกับความเป็นจริง หรือยกย่องแต่ฝ่ายรัฐบาลและโจมตีผู้อื่นด้วยแล้ว นอกจากประชาชนผู้รับสารจะไม่ชมข่าวโทรทัศน์ช่องนั้นแล้ว ยังวิพากษ์วิจารณ์ทั้งสื่อมวลชนและนักการเมืองอย่างรุนแรงด้วย และถ้าสื่อมวลชนของรัฐทุกแห่งถูกบังคับควบคุมให้เสนอข่าวด้านเดียวกันทั้งหมด หรือเสนอข่าวที่ไม่ตรงต่อความจริง ซึ่งเกิดขึ้นในบางยุคบางสมัยหรือในบางเหตุการณ์ ประชาชนผู้รับสารจะรู้สึกถึงการไม่ได้รับความเป็นธรรมในการรับข่าวสาร รู้สึกถึงความไม่มีเสรีภาพในการรับข่าวสาร ซึ่งเป็นความขัดแย้งระหว่างผู้รับสารกับสื่อมวลชนและรัฐบาลในระดับที่รุนแรง ประชาชนผู้รับสาร

จะเรียกร้องอย่างกว้างขวางและจริงจัง ใ้สื่อมวลชนของรัฐมีอิสระในการเสนอข่าวสาร ดังเช่นที่เกิดขึ้นหลังจากที่ประชาชนถูกปิดกั้นและปิดเบือนข่าวสารจากสื่อมวลชนของรัฐในช่วงเดือนพฤษภาคม 2535 (ช่วงก่อนและระหว่างเหตุการณ์พฤษภาทมิฬ)

การเสนอข่าวของ อ.ส.ม.ท. ซึ่งถูกควบคุมโดยนักการเมือง ได้มีการเสนอข่าวที่แตกต่างกันไปในแต่ละยุคสมัย ขึ้นอยู่กับนักการเมืองแต่ละคนหรือนโยบายของรัฐบาลแต่ละสมัย ที่จะใ้ อ.ส.ม.ท. เพื่อประโยชน์ทางการเมืองมากน้อยเพียงไร ถ้านักการเมืองซึ่งต่างก็รู้ถึงการปฏิบัติหน้าที่ของสื่อมวลชนที่ดีกันทุกคน มีใจกว้าง ใ้ที่อิสระ อ.ส.ม.ท. ในการเสนอข่าวได้อย่างกว้างขวางและตรงต่อความเป็นจริง จะมีผู้นิยมรับข่าวสารจาก อ.ส.ม.ท. มาก

นายถาวร นาบุตร กล่าวว่ "เท่าที่ทาข่าวมา ช่วงคุณสรรพศิริ [นายสรรพศิริ วยศิริ อดีตผู้จัดการบริษัทไทยโทรทัศน์ จากัด] ปี 2517 ถึง 19 ข่าวที่วีค่อนข้าง จะเป็น 2 ways ทาให้ชาวบ้านสนใจข่าว เริ่มรู้ว่าข่าวมีความน่าดู แต่ก็อยู่ได้ไม่นาน"

ในทางตรงกันข้าม ถ้านักการเมืองใ้ อ.ส.ม.ท. เพื่อเสนอข่าวโดยหวังประโยชน์ทางการเมืองมาก ไม่ว่าจะเป็นการเสนอแต่ข่าวผลงานและภารกิจของรัฐบาล นายกรัฐมนตรี และรัฐมนตรี หรือใ้ อ.ส.ม.ท. เสนอข่าวยกย่องฝ่ายรัฐบาลและโจมตีผู้อื่น จะมีผู้รับข่าวสารของ อ.ส.ม.ท. น้อยลง ซึ่งเห็นได้ชัดเจนจากจำนวนผู้ชมข่าวโทรทัศน์ช่อง 9 แสดงให้เห็นถึงความขัดแย้งระหว่าง อ.ส.ม.ท. กับความรู้สึกของผู้ชม นับเป็นปัญหาการสื่อสาร เนื่องจากผู้รับสารไม่ยอมเปิดรับสารที่ส่งไปจากผู้ส่งสาร คือ อ.ส.ม.ท. ที่แม้แต่อดีตนักการเมืองก็ยังไม่ยอมรับ

นายดุสิต ศิริวรรณ กล่าวว่ "รัฐก็เหมือนสินค้า กรมประชาสัมพันธ์ และ อ.ส.ม.ท. เหมือนคนขายสินค้า ถ้าสินค้าเลว คนขายบอกดี คนซื้อโหม และถ้าออกแต่ข่าวของรัฐบาล ข่าวราชการ ก็ไม่มีคนฟังคนดู ข่าวของ อ.ส.ม.ท.

เรตติ้ง [ความนิยม] ก็ตก โฆษณาก็ไม่เข้า อ.ส.ม.ท. ก็จบ เพราะต้องแข่งขัน
ธุรกิจกับคนอื่น...ข่าวกิจกรรมของรัฐมนตรีฯใช้ไม่ได้อยู่แล้ว"

จำนวนผู้ชมโทรทัศน์ที่ลดลงเนื่องจากสาเหตุดังกล่าวนี้ นอกจากหลักฐาน
ที่เป็นการยอมรับของอดีตนักการเมืองแล้ว ยังมีหลักฐานจากผลการสำรวจเรตติ้ง
ผู้ชมโทรทัศน์ช่อง 9 ของบริษัทเอกชนซึ่งเป็นที่ยอมรับทั่วไปในวงการสื่อมวลชนและ
วงการโฆษณา คือบริษัท DEMAR ที่ได้สำรวจความนิยมของประชาชนที่มีต่อโทรทัศน์
ช่อง 9 ในสมัยที่ ร.ต.อ.เฉลิม อยู่บำรุง เป็นรัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี
ผู้ควบคุม อ.ส.ม.ท. ซึ่งจากผลการศึกษาพบว่า เป็นนักการเมืองที่ใช้อำนาจต่อการ
เสนอข่าวของ อ.ส.ม.ท. มากที่สุด โดยมีวิธีการต่าง ๆ ดังที่ได้กล่าวมาในบทที่แล้ว
โดยผลการสำรวจพบว่าเรตติ้งของโทรทัศน์ช่อง 9 ในช่วงนั้นลดลง

ร.ต.อ.เฉลิม อยู่บำรุง ให้สัมภาษณ์เมื่อ 17 กุมภาพันธ์ 2532 ว่า
"...ส่วนประเด็นที่ว่าช่อง 9 คนดูน้อยลงนั้น นายเฉลิมพันธ์ [นายเฉลิมพันธ์
ศรีวิกรม์ หัวหน้าพรรคประชาชนในขณะนั้น] เอาตัวเลขมาจากบริษัทดีม่า [DEMAR]..."
(ดูภาคผนวกหน้า 147)

แม้ว่าตัวนักการเมืองจะไม่ยอมรับผลการสำรวจดังกล่าว
แต่เมื่อเปรียบเทียบกันระหว่างผลการสำรวจของบริษัทที่มีชื่อเสียงเช่นนั้น
กับคาบฏีเสธของนักการเมืองแล้ว ผลการสำรวจน่าจะใช้เป็นหลักฐานอ้างอิงได้
นอกจากนี้ คาบฏีเสธของนักการเมืองยังมีความขัดแย้งกับค่าแถลงของผู้อำนวยการ
อ.ส.ม.ท. ที่ยืนยันว่ารายได้ในช่วงข่าวของช่อง 9 ลดลง ยิ่งทำให้ผลการสำรวจของ
บริษัทเอกชนนั้นน่าเชื่อถือยิ่งขึ้น

นายราชันย์ ฮู่เซ็น ผู้อำนวยการ อ.ส.ม.ท. แถลงเมื่อ 23 กุมภาพันธ์
2532 ว่า "...ขณะนี้แม้รายได้ช่วงข่าวจะน้อยลงบ้าง แต่ในเชิงธุรกิจก็สามารถหา
รายได้อื่นมาจุนเจือ..." (ดูภาคผนวกหน้า 148)

บทสรุปของความขัดแย้ง

จากการใช้อำนาจของนิกการเมืองต่อการเสนอข่าวของ อ.ส.ม.ท. ได้ก่อให้เกิดผลกระทบและความขัดแย้งระหว่างฝ่ายต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องในระดับ ความรุนแรงที่แตกต่างกัน โดยเฉพาะผลกระทบที่เกิดขึ้นระหว่าง อ.ส.ม.ท. กับประชาชนผู้รับข่าวสาร แสดงให้เห็นถึงผลเสียของการที่ อ.ส.ม.ท. อยู่ภายใต้ อำนาจของนิกการเมือง

ดังนั้น ฝ่ายต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องจึงมองเห็นถึงปัญหาความขัดแย้ง และพยายามหาวิธีที่จะแก้ปัญหความขัดแย้ง โดยเฉพาะเพื่อให้อ.ส.ม.ท. สามารถปฏิบัติหน้าที่สื่อมวลชนที่ดีตามหลักวิชาการ และสามารถสนองตอบความต้องการ ของสังคม

